

#2

APROAPE DE

STATUIA LIBERTĂȚII

Trăiește visul ROMÂNESC

Descoperă 30% Reducere la FRISCĂ care

MIROASE a 100 DE MILIOANE de Rufe curate

ÎȚI ALEGI VACANȚĂ FERMECĂȚĂ dim

magazin DE fructe Cochete

Bătălii memorabile SECRETE SÂNGE PENTRU Celebra

PROMOTIE Mars

VIATA Despre ALEGERILE IMPOSIBILE

FILM de MODĂ VECHĂ AFRICANĂ : SAHARA BIG BEN

Raiului american DULAPUL

Cuprins

4	ADINA ROSETTI		
13	EDUARD BERCUȘ		
18-19	SARA NICA VÂNĂU		
23	MARIA MOCANU		
27	ANDREI BERCUȘ		
		ANA CERNEA	5-11
		GABRIELA MEREZEANU	15
		ANDREI MOCANU	21
		JANNA GRIGORAȘ	25
		ANDREEA VĂCĂLIE	28-29

Povești se pot scrie despre orice

Iată că am ajuns la finalul celor 10 întâlniri în care ne-am jucat împreună și în care am învățat multe... Ca un leit-motiv, numele Gigi ne-a însoțit aproape la fiecare oră, fie că ne-am jucat cu cuburile-de-făcut-povești, fie că am inventat dialoguri între zâne cu probleme de comunicare și zmei dependenți de dulciuri :) Dar am aflat de la Gabriela că acest Gigi ar putea fi o entitate care zboară și astăzi prin Univers, dacă n-o fi murit, așa că e normal ca numele lui să ne bântuie.

După cum ați văzut, povești se pot scrie despre orice, chiar și despre o cizmă. Pardon, despre o gheată, mi-a atras atenția Sara, fata care nu se desparte de laptopul alb și se dă în vânt după zahăr pe băț. Am mai învățat și că nu trebuie să avem încredere în unicorni pentru că, în ciuda aparențelor, sunt de-a dreptul malefici, mai ales dacă se numesc Cornel Copită. Andreea știe asta cel mai bine...

Și chiar dacă nu apare în această carte cu vreo povestioară „amaaaazing”, pentru că a fost foarte ocupat să se lupte cu personajul Algebră, Horia ne-a amuzat cu povești pe jumătate în germană.

Acum să trecem la lucruri serioase (pentru că așa le place părinților...) și să ne amintim că am stat de vorbă despre povești și ficțiune, despre ce înseamnă să îți un jurnal și cum se poate transforma asta în literatură, despre cum se ia un interviu (chiar și unui personaj fictiv), cum se jucau suprarealiștii de-a poezia (aici ne-am distrat de minune cu lipici și cuvinte decupate care s-au potrivit, ca prin magie), despre cum se spune o poveste în imagini, atunci când vrem să o transpunem în film.

Sper că ați rămas cu amintiri frumoase și sper să vă păstrați inventivitatea, curiozitatea și pofta de citit & de joacă!

Cu drag,
Adina

Timpul vindecă tot

ANA CERNEA

23 septembrie 1934, ora 23:50, New York

Ascunsă în subsolul casei, Teresa Wilson trebuia să dea naștere unei fetițe. Ea și soțul ei, Michael, erau urmăriți de Poliția Secretă, fiind acuzați de înaltă trădare față de Guvernul American. Nu mai știau unde să se ascundă pentru a nu le fi descoperit bebelușul, așa că trebuiau să recurgă la cea mai oribilă variantă: să-și abandoneze fetița, Hope (căci așa urma s-o cheme), cu speranța că va ajunge într-un loc mai sigur.

Când Teresei îi veni sorocul, născu o fetiță frumoasă, blonduță și grăsuță, rumenă în obrăjori, veselă și cuminte. Dar trebuia să-și ia adio de la ea. O pupă pe frunte și o puse într-un coșuleț cu un bilețel „Vă rog, găsiți-mi o casă!”

Chiar în acele momente, Poliția Secretă veni și îi arestă pe Teresa și pe Michael, fără să observe fetița. Îi băgară într-o mașină și duși au fost...

Cu 10 ani înainte (1924), New York

Într-o zi, la fabrica de roboți „Robots&Co.”, din cauza unei defectiuni la mașina de asamblat, roboții au prins viață și au ieșit cu sutele pe ușile uzinei. Când i-au văzut, newyorkezii s-au speriat și au dat bir cu fugiții. Apoi și-au dat seama că aceste mașinării sunt pașnice și nu au de gând să-i rănească. De atunci, roboții și oamenii au trăit într-o comunitate egală, respectându-se unii pe ceilalți.

Așa a luat naștere și robotul Bobo.

24 septembrie 1934, New York

Robotul Bobo se plimba pe stradă, când auzi un plânset de bebeluș. Venea dintr-un subsol. Bobo se grăbi și, când ajunse acolo, văzu o fetiță blonduță și grăsuță, rumenă în obrăjori, care stătea într-un coșuleț.

— Micuțo, de ce plângi? Unde sunt părinții tăi?

Bobo o luă din coșuleț și văzu un bilet pe care scria „Vă rog, găsiți-mi o casă!”, iar pe spate era un nume: Hope. Robotul o luă și fugi cu ea, simțind că ceva nu era în regulă cu părinții ei.

— Trebuie să-ți fie foame, micuță Hope. Bobo îți va cumpăra niște lapte praf, ca să nu mai plângi.

Bobo intră într-un magazin, de unde luă ce îi promisese și un biberon roz cu floricele. Îi pregăti o masă săracă și după aceea porni cu ea mai departe.

Pe stradă, lumea se uita ciudat la ei, dar lui Bobo nu-i prea păsa. Trebuia să aibă grijă de ea, aceasta era misiunea lui. El nu avea casă, locuia pe stradă, pe alei mici și retrase din văzul lumii. Încetul cu încetul, se întunecă, iar Bobo trebuia să găsească o străduță mică și părăsită.

Se opri la intersecția străzii 32 cu 34 și găsi o alee îmbâcsită, plină de saci de gunoi. Pe Hope o ținea în brațe și îi fredona un cântec de leagăn pentru a adormi mai ușor. Chiar în acele momente, Poliția Secretă, care patrula pe strada principală, îl văzu pe Bobo.

Robotul se sperie și o luă la fugă pe drumurile întortocheate până când scăpă de ei. Obosit de atâta alergat, s-a așezat pe asfalt și, cu Hope în brațe, a adormit.

25 septembrie 1934, New York

Bobo știa că trebuie să-i găsească o casă micuței, dar se atașase prea mult de ea, pentru a i-o da altcuiva. Robotul se gândi cine ar fi putut să fie părinții lui Hope, de ce au fost nevoiți s-o abandoneze. Se uită mai bine la ea și la pătura cu care era învelită și văzu două inițiale: H. W. Bineînțeles, H venea de la prenumele ei, dar W de unde putea veni?

Bobo căută prin ziare și deodată un titlu i se arătă: „Teresa și Michael Wilson au fost prinși și aduși la tribunal. Copilul lor, o fetiță, este căutat de asemenea.” Atunci, robotul știu că trebuie să aibă grijă de Hope și să țină la ea ca la ochii din cap, deoarece era în pericol.

Zilele treceau, iar Hope se făcea tot mai mare și mai frumoasă. Bobo o dăduse la școală, unde se descurca foarte bine la toate materiile și își făcuse o mulțime de prieteni pe care se putea baza.

Dar, într-o zi, Hope a pus și întrebarea cu pricina.

23 septembrie 1950, New York

La aniversarea de 16 ani, Hope îl întrebă pe Bobo:

— Unde sunt părinții mei adevărați? De ce m-au abandonat?

Bobo stătu puțin să se gândească și îi răspunse:

— Hope, să știi că ei nu te-au abandonat pentru că nu te iubeau, ci, dimpotrivă, pentru că te iubeau și își doreau să ai o viață mai bună decât cea pe care ți-o puteau oferi.

— Adică vrei să spui că părinții mei m-au abandonat din dragoste pentru mine?

— Da.

— Dar așa ceva nu are sens!

— Hope...

— Cine au fost părinții mei, mai exact?

— Teresa și Michael Wilson, care au fost arestați de Poliția Secretă, acum 16 ani.

— Uhm... Ce-i aia Poliția Secretă și de ce au fost arestați?

— Poliția Secretă este o organizație care lucrează pentru ticălosul guvern american, iar părinții tăi au fost arestați fiind acuzați de înaltă trădare față de acest organ de conducere.

— Și e adevărat?

– Bineînțeles că nu. Totul e o minciună împotriva părinților tăi.

– Și cum ai ajuns să ai grijă de mine?

– Oooh, poveste lungă. Cred că mi-a fost menit să devin îngerul tău păzitor.

Ochii lui Hope se umplură de lacrimi.

– Micuță Hope, nu plânge. Să știi că părintii tăi te iubesc foarte mult.

– Hei, nu sunt chiar așa de mică. Mai degrabă am 1.60 și un zâmbet. Când pot să-mi văd părinții, dacă mai sunt în viață?

– Când dorești tu.

– Adică și astăzi?

– Dacă vrei tu, bineînțeles.

După ceva timp de mers, Bobo și Hope au ajuns la închisoarea din Staten Island.

– Pe cine doriți să vedeți? întrebă cu acreală femeia de la recepție.

– Pe Teresa și Michael Wilson, îi răspunse Hope.

– Nu știati?

– Ce să știm? întrebă Hope, cu oroare pe față.

– Michael Wilson a murit acum 12 ani, de la o septicemie.

Pe chipul fetei se prelinse o lacrimă.

– Dar Teresa? întrebă Hope cu greutate.

– Camera 456.

Se îndreptară spre camera 456. Deschiseră ușa și văzură o femeie slabă, cu față ridată, dar care avea părul blond și ochii de culoarea mierii, exact ca Hope.

– Mami?

– Hope?

Teresa se ridică de pe scaun și o luă în brațe pe fiica ei demult pierdută și stătură îmbrățișate vreo cinci minute.

– Credeam că nu o să te mai văd niciodată, fetița mea. Ce mare și frumoasă te-ai făcut!

Hope stătu puțin și-și admiră mama, după care o întrebă:

– Ce s-a întâmplat cu tatăl meu? Îmi poți arăta o poză cu el?

– Desigur.

Teresa scoase o poză de sub pernă. Adolescenta se uită la fotografie și văzu asemănările dintre ea și tatăl ei.

– Vizita s-a terminat, spuse îngrijitorul etajului.

– O să mai vin, nu-ți face griji, spuse Hope.

Ea îl luă pe Bobo de braț și plecă de acolo, cu jumătate de inimă fericită, dar cu cealaltă sfâșiată de durere. Hope se ținu de promisiune și veni s-o viziteze o dată la două luni, deoarece așa era regulamentul.

Dar asta, până într-o zi. Poate cea mai neagră zi din viața ei.

5 noiembrie 1952, New York

Hope se duse, alături de Bobo, s-o viziteze pe Teresa, așa cum stabiliseră. Îi spuse doamnei de la recepție că merge să o vadă pe Teresa Wilson.

– Nu o puteți vedea. Camera ei a fost eliberată și se pregătește pentru execuție.

Hope nu stătu să asculte tot și fugi în curtea închisorii, unde o văzu pe mama ei stând în genunchi, cu un pistol lipit de frunte.

– Mami! strigă Hope cu toate puterile ei.

Dar era prea târziu... Ofițerul apăsă pe trăgaci și Teresa se stinse chiar în fața ei.

Hope căzu la pământ și începu să plângă.

– NU! NU! NU! Călăilor, criminalilor! Cum ați putut face așa ceva? Ce vină avea ea?

Bobo o găsi plângând și o luă de acolo. Când ajunseră acasă, Hope se închise în camera ei și nu lăsă pe nimeni să intre.

Dimineata, când a ieșit din cameră, Hope și Bobo au purtat o discuție destul de lungă.

– Timpul va vindeca toate astea. Știu că acum ți-e greu, dar peste câteva luni te vei simți mai bine.

– Nu cred că mă voi simți mai bine. Mi-am văzut mama murind în fața ochilor mei.

– Ai încredere în mine! Peste câteva luni te vei simți mai bine.

Și Bobo a avut dreptate.

Martie-iulie 1953, New York

Hope s-a îndrăgostit de un băiat din clasa ei, Matthew. Era exact cum își dorea ea să fie: înalt, frumos, deștept, atent și grijuliu cu ea. Cum relația lor avansa, Hope i-l prezintă lui Bobo.

— Bună ziua, eu sunt Matthew.

— Îmi pare bine să te cunosc, Matthew. Tu ești acela care i-a furat inima fiicei mele?

— Da, se poate spune și așa. Aș vrea să vă întreb dacă sunteți de acord să îmi dați binecuvântarea pentru a mă căsători cu Hope.

Toată lumea fu surprinsă, inclusiv viitoarea mireasă.

— Dacă o iubești cu adevărat pe fiica mea, sunt de acord.

23 septembrie 1953, New York

Hope și Matthew s-au căsătorit într-o capelă și după aceea au făcut o mică petrecere de nuntă. Peste câțva timp, Hope a rămas însărcinată și, după 9 luni, a dat naștere unei fetițe frumoase și sănătoase.

— Va purta numele de Teresa, în memoria mamei mele.

Cum am mai spus, Bobo avusese dreptate. Timpul vindecă totul.

Visul lui Tommy

EDUARD BERCUȘ

A fost odată, ca-n povești, a fost ca niciodată un băiat pe nume Tommy, care era fascinat de micile creaturi din iarbă numite insecte.

Tommy și părinții săi făceau împreună o mulțime de jocuri și activități. Dar într-o zi, mama sa i-a propus un nou joc. Tommy nu avea idee ce se va întâmpla. El aștepta afară. După câteva minute, mama și-a făcut apariția cu un acvariu de pești, vechi și gol, în care au pus pământ și iarbă. Mama i-a spus să adauge câteva din micile creaturi pe care le va găsi prin grădină.

Lumea aceea mică din acvariu a fost o mare bucurie pentru Tommy. Ajuns în casă, a fost atât de preocupat de lumea cea mică, încât nici măcar nu a mâncat. La miezul nopții, Tommy era încă treaz, iar când mama a trecut pe lângă camera sa, l-a trimis imediat la culcare.

După nici un minut, a adormit... și s-a trezit într-o pădure neobișnuită. Tommy nu știa ce să facă și era speriat. A strigat-o pe mama sa, dar nimic! Ajuns la disperare, a luat-o la fugă. Și, deodată, s-a lovit de o suprafață solidă transparentă. Imediat și-a dat seama că a fost transportat în Lumea Cea Mică din acvariu.

Trist, s-a întins pe iarba umedă și a ațipit. Dar ceva s-a întins pe el. Era o omidă! Tommy a țipat și s-a ridicat în picioare. Era înconjurat de o grămadă de insecte ciudate, care încercau să-l mănânce! Dar a început să țipe și mai tare și atunci s-a trezit în patul lui. A realizat că a fost doar un vis... Și de atunci urăște insectele!

Legenda lui Gigi

GABRIELA MEREZEANU

Gigi nu este cel mai inteligent om. Ca să fim sinceri, s-a lăsat de școală în clasa a patra, are treizeci și ceva de ani, n-are niciun fel de calificare și a cam început să chelească (dovadă că Gigi nu este nici cel mai atractiv om).

Locuiește într-o casă moștenită de la părinții lui (fie-le țărâna ușoară!), care nu are apă caldă sau curent electric, pentru că Gigi își cheltuiește tot ajutorul de șomaj pe aripioare de pui picante.

Într-o zi, mergând prin oraș (după aripioare de pui, evident), Gigi a ajuns într-o piață unde a dat de o fântână înconjurată de porumbei. Gigi nu mai văzuse porumbei în viața lui, așa că i se păreau niște creaturi fantasmagorice și nemaiauzit de ciudate. Mai ales pentru că primeau mâncare gratis.

Înainte să continuăm, trebuie precizat că a nu face nimic și a și primi mâncare pentru asta este probabil visul vieții unui om ca Gigi. Ideea în sine este ceva atât de fenomenal în ochii acestor oameni, încât mulți au murit pentru acest scop.

Brusc, Gigi a devenit conștient de hârtia de cinci lei din buzunarul său. S-a uitat doritor la KFC-ul din fața lui, apoi a intrat într-un magazin de țesături de vizavi.

După o săptămână de cusut, s-a întors în piață. Diferența era că, acum, era îmbrăcat într-un costum din spandex albastru cu pete albe.

De aici, povestea are două variante. Putem spune că Gigi s-a micșorat, sau că a găsit două pene imposibil de mari pe stradă. Vă las pe voi să alegeți.

Gigi a dat o dată din nou-găsitele sale „aripi”. Nu s-a întâmplat nimic. A dat de două ori. Tot nimic. A dat de trei ori. Nimic. Abia la a 57-a încercare, s-a ridicat de la sol și a început să plutească. În acel moment, toată lumea din piață s-a holbat la el și a spus „Gigi...”, dar nimeni nu a știut cum să-și continue propoziția.

Legenda spune că Gigi zboară și acum, dacă nu o fi murit între timp.

Ce-ar fi dacă ar fi și nu s-ar povesti?

SARA NICA VÂNĂU

Vântul șoptește prin străzile din Munchen, Germania. În ciuda vântului, pe strada Unterhaching e mai liniște decât liniștea. Se pare că Vântul nu este interesat de „sufletele noastre inocente”, este mai mult interesat de „sufletele lor incoerente”...

Aș vrea să înțeleg ce vrea să spună Tasja prin asta. Ea este una dintre persoanele importante ale familiei, Natasja Baumgaertner, stră-stră-stră-stră-nepoată a unei contese de origine poloneză. Cred că a spus acea chestie pentru că este natura ei și va fi în continuare enervantă, într-un fel elegant.

Tasja este bunica din partea mamei. Acum 31 ani, a deținut o casă fantastică, la țară, în Polonia. În ciuda gentileței și a sângelui ei, s-a îndrăgostit de Jakub Wojciech, un măcelar, care a murit înecat după un an, când ea era gravidă. Tasja s-a mutat de-acolo în momentul în care Mama s-a născut, iar casa a rămas de-atunci neatinsă.

Când Mama avea 24 de ani, un incendiu le-a distrus și al doilea cămin. Era noapte, iar Tasja se trezi dinadins. Își dăduse seama că ceva nu era în regulă, așa că se ridică din pat și pătrunse în holul lung, care ducea spre salon. Ușa era întredeschisă. Când o deschise, văzu cufărul primit de la tatăl ei arzând. Vedeă pozele făcute de ea înăuntrul cufărului, toate amintirile ei. Se uită o vreme adânc la foc, familia dispăruse dintr-o poză, acum era cenușă. Focul părea să se extindă, fumul se întetea și Tasja se clătina din ce în ce mai violent. Îi veni să țipe, și o făcu. Strigă cât putu de tare:

— LIESEL!

Totul era roșu. Alergă pe scări, privind spectacolul: cum se prăvălea o vază din porțelan pe trepte, cum focul o înconjură, și tablourile căzând, unul câte unul. Când Tasja ajunse, Mama era deja pe hol, cu o față îngrozită. Tasja fugi în stânga, unde era o scară care ducea afară, iar Mama în dreapta, unde era telefonul. Tasja se opri când își dădu seama că Mama nu era cu ea. Se întoarse, printre flăcări. Se împiedică la jumătatea drumului și leșină.

Mama a murit când eu aveam 2 luni și jumătate. Camera mea rămăsese în siguranță, dar începea să ia foc. Când s-a trezit, Tasja a auzit plânsetul meu. S-a oprit în loc. Și a șoptit:

— Konstanze!

A pornit către camera mea, a deschis ușa și a văzut că un picior al patului luase foc. Patul meu era într-o poziție inimaginabil de grea. M-a luat de-acolo și a fugit cât de tare a putut către ușa de la intrare. Când a ieșit afară, a căzut în ghenunchi și a izbucnit în lacrimi. A plâns timp de o oră.

Ne-am stabilit după aceea în casa lui Tata.

Aventuri pe mare

ANDREI MOCANU

Era o zi de vară dogoritoare. Zăpăcel, împreună cu echipajul său, voia să construiască două corăbii, pentru a duce în America un cufăr plin cu bani de aur. Din acești bani urmau să construiască un parc de aventuri pentru copii.

S-au întâlnit cu toții și au stabilit cum să se organizeze pentru a construi corăbiile. Unul dintre ei spuse:

- Trebuie să începem cât mai repede, dacă vrem să nu ne prindă perioada de furtuni pe mare!
- Bine, zise Zăpăcel. Măine ne vom întâlni în port, pentru a vedea unde le vom construi.

A două zi, s-au întâlnit în port, au stabilit locul și au găsit și oamenii care aveau să lucreze după proiectul făcut de Zăpăcel.

Într-o lună, corăbiile au fost gata. Le-au testat mergând aproape de mal. Erau din lemn, cu multe tunuri pe margine pentru a se apăra de orice atacator.

Au pornit în călătorie și, pe la mijlocul drumului, i-a prins o furtună uriașă. Erau foarte aproape de vârtej. Zăpăcel a spus că trebuie să scape din această furtună. După vreo două ore, vijelia s-a oprit și corăbiile nu se scufundaseră, dar trebuiau făcute niște reparații. Le-au reparat chiar ei, pentru că nu voiau să mai acosteze altundeva.

A două zi, corăbiile erau reparate și toți erau fericiți că scăpaseră cu bine. Dar deodată marea s-a învolburat și niște tentacule enorme au ieșit din apă și au prins amândouă corăbiile. Luați prin surprindere, nu au apucat să-și pregătească tunurile. Erau prinși ca într-o menghină și nu puteau face nimic. Zăpăcel a văzut pe punte un sac cu crabi și scoici și i-a venit o idee. A aruncat sacul drept în gura caracatiței! Acesta s-a înecat, a slăbit tentaculele din jurul corăbiilor și a dispărut pe fundul apei.

Când s-au liniștit, Zăpăcel a evaluat pagubele și a constatat că le dispăruse comoara.

Mulțumiți că au rămas în viață și că nu au fost distruse corăbiile și-i mai puteau duce la mal, au renunțat la căutarea comorii pierdute. S-au întors acasă și și-au propus ca, pe viitor, să-și construiască niște corăbii mai mari.

Povestea jucăriilor

MARIA MOCANU

Victor este un copil de 8 anișori. Este drăgălaș, blond și îi plac foarte mult jucăriile. Are de toate felurile: plușuri, mașinuțe, avioane, bărci, cuburi. Preferații lui sunt ursuleții. Are ursuleți de toate mărimile și culorile. Pentru el, jucăriile înseamnă foarte mult. Ele îl fac fericit. Victor simte că jucăriile au o energie mare și frumoasă. A promis că niciodată nu se va despărți de ele.

Timpul trece. Victor se joacă tot mai rar cu jucăriile; are teme și alte preocupări.

După vreo doi-trei ani, a uitat cu totul de ele și a hotărât să le vândă. Le-a dus la un magazin cu lucruri vechi. Toate jucăriile erau triste, pentru că nu se mai juca nimeni cu ele. Își doreau să dea timpul înapoi, însă nu se putea. Așteptau să fie cumpărate de altcineva.

Un alt copil le-a văzut și i-au plăcut foarte mult. Le-a luat pe toate. Jucăriile s-au mai înveselit puțin, pentru că acel copilaș le iubea.

Chiar dacă acum au o nouă familie, nu îl vor uita niciodată pe Victor. Vor mai fi cumpărate și vândute de multe ori de acum. Victor a fost prima lor familie și dorința lor cea mai mare este să-l revadă.

Cum se sfârșește copilăria?

JANNA GRIGORAȘ

Iepurașul plângea, vâslind încet spre cimitir. Încă o copilărie murise, o copilărie timidă și sfioasă.

Iepurașul fusese animalul ei de pluș, sau, cum spun cei mari, îngerul ei păzitor până la adolescență. Iepurașul nu știa ce să mai facă. Majoritatea adulților stricau copilăria cu reguli, meditații și școală. Pe vremuri, nu era așa. Singura ocupație a copiilor era să se joace, să se distreze și să fie copii.

Acum, vremurile se schimbă. Zânele Adevărului trebuie să consulte cât mai mulți copii și, dacă răspunsul e nu, animalul de pluș trebuie să aștepte altă copilărie. Dacă răspunsul e nesigur, vin Vindecătorii și încearcă să repare copilăria.

Iepurașul se uită în jos la copilăria din sicriul-barcă. Purta fundița ei preferată și rochia ei albă cu dantelă. Iepurașul ura momentul când se apropiau de țărmul cimitirului, acolo unde trebuia să lase sicriul. Il aduse la mal, apoi mângâie ușor capul fetei și spuse:

— Sper că ai avut o copilărie frumoasă.

Apoi, ca de obicei, văzu viitorul. Iepurașul se îndepărtă plângând. Viitorul fetei urma să se sfârșească prea curând.

Mutarea decisivă

ANDREI BERCUȘ

În zilele senine de vară, Darwin împreună cu prietenii săi, Erwin și Michael, aveau plăcerea de a juca șah aproape zilnic. De obicei, Darwin câștiga fiecare partidă, dar nimeni nu avea habar că el avea un as ascuns în mânecă. O mânecă foarte largă, unde ar fi încăput un elefant fără nicio problemă, dar să nu ne abatem de la subiect... Așa cum vă spuneam, Darwin câștiga fiecare partidă prin șiretlicurile sale.

Erwin și Michael se săturaseră ca Darwin să câștige tot timpul, așa că au apelat la străvechea carte a marelui jucător de șah, Iulius Von Șah. Răsfoind mareașă carte, au descoperit o modalitate de a-l învinge pe șiretul Darwin și și-au petrecut noaptea memorând toate mutările.

Uite că a sosit și ziua cea mare în care Darwin va fi învins! Dar planul celor doi nu a decurs cum s-ar fi așteptat ei...

Dintr-o singură mișcare, Erwin a deschis un portal către o nouă dimensiune. Acea dimensiune era chiar locul unde mărețul Iulius Von Șah își distrugea fiecare adversar doar prin două mutări. Cei trei băieți, îngroziți, au încercat să scape, dar în zadar. Nimeni nu putea ieși din această dimensiune decât dacă îl învingea pe Iulius.

Darwin, cu o voce tremurată, îl întrebă:

— Tu ești măăărrrețul Iulius Von Șah?

Iar acesta-i răspuns cu dispreț:

— Da! Muritorule, tu ar trebui să mi te adresezi cu Măria Ta!

— Iertare, spuse Darwin, înghițind în sec.

— Dacă vrei să te întorci în mizerabila ta lume, trebuie să mă învingi în fabulosul joc de șah!

Fără să mai stea pe gânduri, începură partida. Au jucat ore-n șir, până când Darwin își aminti mișcările învățate de la bunicul său. Nu stătu pe gânduri și le puse în aplicare. Timpul trecea, Darwin era în avantaj, iar Iulius începea să se îngrijoreze: „Dacă mă bate?”, „Dacă un țânc mă va învinge?”

Așa că Iulius apelă la șiretlicurile pe care Darwin le punea în aplicare în partidele jucate cu Erwin și Michael. Dar, dintr-o singură mișcare, Darwin îl învinse pe Iulius și, dintr-odată, un portal se deschise și ajunseră înapoi în „mizerabila lor lume”, așa cum spunea Iulius Von Șah.

Strășnica aventură a maleficului Cornel Copită

ANDREEA VĂCĂLIE

Afost odată ca niciodată un unicorn alb cu coadă și coamă aurii. Îl chema Cornel Copită și nutrea o ură cumplită pentru copii. De ce? Pentru că, în copilărie, fusese capturat de aceștia și poreclit, tot de ei, Cornuț cel Bunuț. Îi făcuseră și un tatuaj cu flori. Asta îl enervase rău pe Cornel. Cum puteau copiii să își imagineze mereu unicornii ca pe niște ființe bune și blânde, mereu de partea binelui, cât timp exista Cornel? Serios, avea el față de creatură a binelui? Bine, poate că avea, dar... ideea este că unicornul pe nume Cornel Copită era rău, poate chiar malefic.

Locuia într-o grotă modernă, în care avea până și un televizor, pe care urmărea mai multe telenovele, dintre care preferata sa era „Amanda și Gigel”. Asta făcea Cornel toată ziua: se uita la telenovele. De dimineață până seara. E incredibil câte telenovele există și faptul că toate sunt urmărite de un unicorn! Mda, asta e tot ce trebuie să știți despre Cornel. Să înceapă povestea!

Era o zi minunată. Soarele strălucea pe cer, păsărelele cântau fericite... înțelegeți ce vreau să spun. Cornel stătea în grota sa, uitându-se la „Amanda și Gigel”, cu ochii bulbucați și gura căscată; era un moment palpitant: Amanda se certa cu Gigel. Se certară o vreme, apoi, deodată, Amanda izbucni în plâns. Chiar atunci, în momentul ăla dramatic, imaginea începu să fie bruiată! Cum se putea așa ceva?! CUM SE PUTEA!?? Cornel era nervos, foarte nervos, foarte foarte nervos, foarte foarte foarte nervos, foarte foarte foarte foarte foarte nervos, se simțea ca și când ar fi vrut să dea cu copita, să urle sau să facă ceva rău. POC! Îi veni o idee: de ce nu cucerea el lumea? Așa ar fi putut interzice bruierea imaginilor de la televizor atunci când rula „Amanda și Gigel”. Zis și făcut!

Porni chiar atunci la drum spre lumea oamenilor. Merse și merse, și obosi, și se opri, și porni iar, și merse, și merse, și obosi, și porni iar, și merse, și merse, și ajunse.

În lumea oamenilor, erau multe lucruri ciudate, dar, datorită curajului său, Cornel merse mai departe. Călătoria până la primărie se dovede a fi una grea. În drumul său, întâlni sute de priviri curioase. Unicornul nostru nu se lăsă: răspunse tuturor cu priviri răutăcioase, cu gura strâmbă și ochii întredeschiși.

Ajuns la primărie, înaintă puțin mai țăntoș, cu coada și capul mai ridicate. Până la urmă, se pomeni în fața biroului primarului. Bătu la ușă (o fi fost el malefic, dar avea bun-simț). Când ușa se deschise, în față îi apărură un bărbat scund, cu chelie și o mustață impresionantă, neagră, care spuse:

— Tu ce mai ești?

Cornel răspunse fără ezitare:

— Mă numesc Cornel Copită, sunt malefic și te voi detrona!

— Poftim?

— Sunt malefic, măi, ce nu înțelegeți?

— Serios? Că eu nu te cred.

— Pleacă, urâtule! Mă enervezi! O să te mușc și să știi că sunt veninos!

Se pare că Primarul nu era așa deștept, încât să știe că unicornii nu pot avea venin, căci o luă la goană. Cornel intră în birou și văzu acolo un televizor uriaș, pe care putea urmări telenovelele. Era perfect. Era perfect să fie rău și mulțumit.

Voia să deschidă televizorul și să se uite la „Suleyman Magnificul”, dar crudul adevăr era că totuși trebuia să anunțe oamenii că-i cucerise. Ieși afară din primărie și strigă:

— Oamenilor! Trebuie să vă înștiințez că, din acest moment, eu sunt liderul vostru și cu ocazia asta voi aplica o nouă lege: cărțile despre unicorni buni sunt interzise de acum. Asta a fost. La revedere!

De atunci, de când orașul e condus de Cornel, aproape nimic nu s-a schimbat. Până la urmă, cine ar asculta un unicorn, oricât de malefic ar fi el? Poate doar starea de spirit a lui Cornel se mai schimbă. El credea că deja cucerise lumea, chiar într-o singură zi. Habar n-avea că tot ce reușise să facă era să amuze un grupuleț de oameni...

Autografe și dedicații între pisoii

unica *masina* Mercedes-Benz.

reprezintă

Un mamifer bizar,

ÎN PAȘI DE DANS .

**O istorie
explozivă**

Dăruiește

DRAGOSTEA

disparația lui Traian Băsescu .

**Ne reobișnuim
să fim mândri de**

pisica strălucitoare a

unii **TÂNĂR**

PERFECT

DE SPERIAT!

Victor Ponta. *a*

ÎNCERCAT TESTUL DE

terrorist'

imprevizibil în

VARĂ

IRINA

doarme

la fotbal, iar eu

MI-AM PIERDUT

STATUIA LIBERT

în acești 10 ani. *pe*

Muntele plat

lângă

Dunăre .

ROMÂNIA / PUTERNICĂ !

SĂRUTĂ-MĂ!

ACADEMIA MOTANOV

Ateliere creative pentru copii și tineri

www.motanov.ro